

ho farà, i veig que no és el moment. S'hauria de vèncer un gran esforç per dir: "no faig video, jo faig cinema".

L'EMPRESARI DE CINEMA HAURIA DE FER CINE-CLUB

L.B.: El super 8, el cinema de petit format, ha quedat totalment oblidat. El video és molt més pràctic, tot i que mai no és el mateix. És una altra història, encara que tinguin un llenguatge que s'assembla, no és el mateix que el cinema.

Creieu que seria convenient reactivar iniciatives en el sentit dels cine-clubs?

E.S.: Sí, penso que ara la gent de Granollers ho necessita. Necessita trobar-se, parlar. Tot el que sigui associacionisme, des de fa deu anys ha quedat parat. L'empresari de cinema que sapigués muntar bé una sala on passés unes pel·lícules que es poguessin comentar, crec que ho endevinarà.

L.B.: Ara quan surts del cinema, no saps què fer. T'agradaria comentar la pel·lícula amb gent, però no tens possibilitats. Abans la mateixa estructura de la ciutat ho permetia. Anaves a l'Europa fins a les tantes de la nit. Ara tanquen més d'hora i l'única solució que tens és anar a locals sorollosos on s'ha eliminat el parlar, la tertúlia.

E.S.: Això ho hauria de veure clar un empresari, els empresaris de cinema no en saben, per tant estic convençut que no són bons empresaris. Un botiguer pensa quin producte necessita el client, l'empresari de cinema no s'ha plantejat quin tipus de pel·lícules vol el públic.

La televisió pot suplir el cinema?

L.B.: Sovint es confon el llenguatge de la televisió amb el del cinema i realment són dos llenguatges diferents. Això no vol dir que la televisió no sigui útil, però s'ha perdut el sentit social d'anar al cine.

E.S.: En un cinema amb els llums apagats, jo em sento immers dins la imatge, dins la història que expliquen, i una mica la visc. A la televisió això no és cert, no és veritat, la qualitat és molt més inferior. No se què inventaran els japonesos, però per ara encara hi ha una gran diferència.

Albert Jordana i Casajuana